

PREMIS DE NARRATIVA BREU

Jo vaig descobrir el foc

Vaig obrir els ulls i vaig veure que les meves mans eren peludes i grans, estava tombada damunt d'una herba verda i llarg. Vaig ampliar un poc la mirada i hi havien cabanyes, eren marrons i algunes grises. Després em vaig fixar en la gent, tots i totes anaven ràpid, es movien d'un costat a un altre, eren grans i tenien molt de pèl, em recordaven a un animal però no recordava quin. Vaig decidir alçar-me i un home em va pegar dos cops a l'esquena com dient-me que ajudara, pero no sabia molt bé a què, perquè només feien sorolls i gestos! Al cap d'una estona vaig intentar parlar, però no coneixia eixe llenguatge. Estava molt confosa, què m'estava passant? Hi havia xiquets i xiquetes, pero no tenien joguets, jugaven amb objectes construïts amb pedres. Això sí, era com si la gent em coneguera de tota la vida.

Vaig decidir imitar el que feien ells, pareixia que s'estaven mudant. Aleshores vaig agafar una espècie de cistell on hi havia ossos i coses que no sabia molt bé el que eren i els vaig seguir. Portàvem molt de temps caminant, em feia mal tot, només desitjava una televisió i una bona truita de creïlles, però ells no estaven tan cansats com jo. Ja havien passat hores i van decidir parar per menjar, o almenys es el que vaig entendre jo. Tenia moltíssima fam, però quan vaig veure el que s'estaven menjant se'm van anar les ganes. Era carn, però no una carn normal, era carn crua, no estava feta! Vaig decidir no menjar encara que tot el mon em mirava d'una manera estranya. No era tan difícil torrar-la un poquet!

Passaven els dies i jo m'alimentava a base de plantes i fruites que collia dels arbres o em trobava per ahí, fins que un dia se'm va ocórrer una idea: perquè no faig el foc jo

mateixa? Així que vaig agafar dues branques que em vaig trobar pel terra i vaig anar a un lloc apartat per si cremava alguna cosa. Vaig començar a rascar les dues branques com havia vist a les pel·lícules. Al principi no funcionava però al cap d'un temps van començar a eixir guspines de foc cada vegada més fines i, finalment, va eixir el foc. Les vaig col·locar damunt d'unes altres branques que hi havia en el terra. Ràpidament vaig agafar un tros de carn que havia sobrat i la vaig ficar damunt subjectant-la amb un branca. De colp i volta, per darrere d'uns arbustos, va aparèixer un home, era un d'ells. Es va quedar mirant fixament el foc, va estar cinc minuts així i després va començar a fer un soroll estrany i molt fort, era com si no haguera vist mai el foc.

Va començar a vindre molta gent -quasi tota la tribu- i vaig pensar que potser havia fet alguna cosa malament, així que vaig apagar la foguera, encara que em va costar uns minuts. Ells i elles seguien bocabadats quan de sobte es va apropar un home de la tribu i em va fer un gest per a que ho repetira. Vaig tornar a fer el foc: vaig fregar les branques uns quants minuts i el vaig col·locar damunt d'unes herbes seques. No es volien apropar, era com si els fera por: estaven supersorpresos. Els vaig oferir la carn i quan la van provar van començar a aplaudir i al mateix temps a cridar de l'emoció, però jo encara no sabia què passava. Se'm van ocórrer bastants idees del que podien estar pensant, com per exemple: que el que estava fent era il·legal, que els havia agradat molt la carn, que ells no feien el foc igual que jo o, la més evident, que els havia descobert com crear el foc. Però això era impossible! Segons el que havia llegit als llibres de Socials, el foc es va descobrir a la prehistòria.

Em vaig parar a pensar que tot el que m'estava passant, aquesta cosa tan estranya que estava visquent, era molt pareguda a la prehistòria, però, també vaig pensar que era impossible, perquè retrocedir en el temps era una idea de bojos. La gent no parava d'aplaudir, estaven molt sorpresos, i el pitjor és que jo també estava

sorpresa. Al final vaig decidir fer un gest per preguntar què estava passant, i una xica em va assenyalar el foc, després es va ficar les mans al cap i al cap d'uns segons em va assenyalar a mi, i així ho vaig entendre que, efectivament, els havia descobert el foc! Em van oferir de tot per agrair-m'ho: carn, un suc estrany, un plàtan... Em sentia la persona més important del món. Després els vaig ensenyar com es calfava la carn i es van quedar molt sorpresos i ens vàrem passar una bona estona celebrant el nou sabor de la carn cuïta, em van agafar amb els braços agraint que, per fi, tenien foc.

De sobte vaig tancar els ulls. Quan els vaig tornar a obrir em trobava en un llit, però ja no era damunt de la gespa, era un llit blanc i llarg envoltat per cables i coses que no sabia exactament què eren. No veia molt bé, però al meu costat hi havia una persona que em sonava molt, s'estava apropant molt a mi. Vaig fixar la mirada i vaig veure que era ma mare. No m'ho podia creure, feia dos segons estava en un altre moment de la història i ara estava en un llit amb ma mare.

Al cap d'un minut ma mare em va dir una cosa que no recorde molt bé, però crec que era "com estàs, filla meua?" I jo li vaig respondre que no ho sabia, després em vaig mirar les mans i no eren ni peludes ni grans, tenien uns cables incrustats, no sabia el que estava passant. Després d'un temps es va apropar una dona, anava vestida com una infermera i es va posar a parlar amb ma mare. Jo tenia molta curiositat, no entenia res. Aleshores els vaig preguntar què havia passat i amb cara trista m'ho van explicar tot.

Jo eixia del col·legi sola després de classe d'Història, l'última del dia. El principi del camí era tot normal fins que vaig arribar a un encreuament i un cotxe em va atropellar, però no va ser molt greu. Em van portar a l'hospital i li van dir a ma mare que m'havia quedat inconscient i no sabien exactament quant de temps anava a

estar adormida. Ma mare es va posar molt trista i venia cada dia i algunes nits amb mi i deixava a la meua germana menuda amb l'àvia. Aleshores vaig entendre el que havia passat.

Després de vint-i-cinc anys sóc professora d'Història i estic molt feliç de ser-ho.

CARME GINÉS MARTÍNEZ (1R ESO B)

CRÉIXER

Això era i no era una xiqueta que volia créixer molt de pressa, i volia ser ja major.

Aquesta xiqueta es pintava amb el maquillatge de l'àvia, es vestia amb la roba de les cosines majors, li furtava tabac i alcohol a l'avi, agafava diners de la caixa d'emergències dels seus pares i tenia rotllos d'una nit amb xicotets més majors que ella.

Sempre que hi havia una festa, ella trobava la manera d'anar-hi. Bé, els demanava permís als seus pares, en comptades ocasions, i se n'anava amb els seus cosins grans, o bé s'escapava amb els veïns amb qui es portava un parell d'anys.

Una vegada, en una d'aquestes festes a les quals anava sense permís, va entrar als serveis, i mentre orinava, va escoltar una cançó que coneixia bé, però en una versió diferent, li havien ficat ritme i instruments electrònics, i pareixia la típica cançó que s'escolten per les xarxes socials. En lloc de *Mareta*, la cançó de bressol que tantes vegades l'havia acarolat de menuda fins a adormir-se.

Quan va acabar de pixar va eixir i va veure a una xica no molt més gran que ella gravant un vídeo musical amb la cançó. La nostra protagonista es va dirigir cap a l'espill i començà a posar-se rímel a les pestanyes mentre taral·lejava distretament la cançoneta. Aleshores, la xica es va parar i va dir:

-La coneixes?

-Per descomtat, me la cantaven els meus pares quan era xicoteta, però mai havia escoltat el remix.

-Hahah, això és perquè l'han fet dos amics meus i encara no l'han publicada.

-Doncs està molt bé

-Gràcies!

En veure que ja no tenien res més de què parlar, l'altra xica va treure una bosseta dels pits que pareixia que continguera cànnabis, i en obrir-la es van confirmar les seues sospites.

-Per cert, no té dit encara el meu nom. Em diuen Cam, de Camila.

La xiqueta li va dir el seu nom, i van començar a xarrar. Mentre xarraven, Cam va començar a caragolar un cigarret de marihuana amb molta traça, com si ho fera habitualment.

Quan acabà, l'encengué, li pegà unes calades i l'oferí a la xiqueta. Ella el va acceptar, total ja n'havia fumat d'altres vegades. Fumaren en silenci, fins que estigueren les dues col·locades. En eixe moment a Cam li aparegueren dues ales com si foren de papallona i unes orelles punxegudes de donyet. A més a més, tota ella va començar a brillar, il·luminant els racons més foscos del lavabo. La protagonista no li va donar importància i va atribuir la seua extraordinària visió a les drogues i als colpets de vodka. L'endemà matí, es va despertar i només recordava el moment de la nit en què va entrar als lavabos i es va trobar amb Cam. Després ho tenia tot fosc. Es va mirar els braços, i va veure un número de telèfon junt amb el nom de Cam i una careta somrient.

La va cridar i van estar xarrant una hora. Al final Cam li preguntà si volia eixir eixa nit amb ella i els seus amics, que anirien a casa d'un al que anomenaven Pere, i que

estarien allí tranquils.

A l'hora que la va citar estava a la porta, i va trucar al timbre. L'obrí un xic més major que ella, però amb cara de xiquet, era Pere. La portà a la sala, on veié a Cam parlant amb uns xics d'aspecte descuidat, uns altres fumant a unes butaques, i una xica que pareixia indígena posant música a un toca-discs antic. Cam al veure-la s'acostà i la presentà a tots.

-Xicons, la nova Wendy. Wendy, xicons.

Després d'això, Cam la va fer seure entre ella i un dels xicons d'aspecte descuidat.

-Ara et diré qui són tota aquesta gentola a la qual considere els meus amics. La xicona que està punxant música es diu Talia, és sud-americana -abaixà la veu- està ací perquè no la maten. Eixos dos que veus d'allí tombats són Joan i Carles; són qui fan les mescles -li cuclà l'ull d'una manera còmplice-, a Pere ja el coneixes, és l'amo de la casa. I aquest és Enric, és qui va fer el remix de *Mareta*.

- Ah sí?- va preguntar la xiqueta

-Sí -li va contestar Enric-, m'agrada explorar els horitzons de la música tradicional.

Enric es passa una llarga estona explicant-li detalladament la seua faena com a productor musical. Un temps després arribaren tres xics més, Hugo, Alex i Quique, que treballaven tots junts en un bar, i per això havien arribat tard.

Quan ja estaven tots junts Talia va seure entre Enric i la protagonista a qui ara anomenaven Wendy. Talia va encendre una pipa ben carregada, li va pegar un parell de calades i la va passar al següent. Quan ja va rodar diverses vegades pel cercle i estaven tots col·locats, Cam es va alçar d'un bot i va dir:

-Qui no vulga deixar la seua joventut que em seguisca! De

cop i volta sonaren uns cops a la porta

-Pere, obri la porta! Sóc l'inspector Guillem Gracià, fes el favor d'obrir la porta! SI NO LA TIRARÉ A BAIX!

En un tres i no res, Cam agafà a Wendy de la mà, i com el dia anterior, tornaren a eixir-li ales, a créixer-li les orelles i a brillar. Agafà ben fort de la mà i botà per la finestra. Wendy pensava que caurien, però per art de màgia no s'esclafaren com un ou contra el terra. S'elevaren suaument cap a la segona estrela a la dreta tot recte fins a l'alba. La xiqueta es va girar cap a la casa una última vegada i va veure a la policia per la façana, als xics eixint per la finestra i fugint per les teulades, i a l'índia eixint tranquil·lament per la porta de darrere com si fos una veïna més que treia la brossa a la nit.

Cam continuava volant cada vegada més apresada, es girà cap a la protagonista i li digué:
-Estàs segura?

- Sí

I s'endinsaren en la llum del sol.

Vull plorar, em fa molt de mal el cap, i la mare no deixa de fer soroll per l'habitació. Podria deixar de molestar-me. Ha parat, per fi. Les seues passes s'acosten cap al meu llit. No, acaba de llevar-me el llençol.

No m'ho puc creure, la meua filla continua vestida amb la roba de Cap d'Any, i estem a 1 de gener al migdia. Ara ha començat a fer carotxes per a què la torne a tapar, però no

vaig a fer-ho. He de parlar amb ella sobre la fotografia que he trobat. Apareix ella abraçada a un xicon que porta pintures de guerra tribal, però el que em sorprèn no és la meua filla i el xic, és l'altra persona que ix a la fotografia. És una xica que jo vaig conèixer fa molts anys, quan era jove i sense coneixement. El que és més sorprenent és que no ha envellit, continua igual que fa vint anys.

-Ei tu?, Vetlladora. Qui és aquesta xica?

-Mmm, que dius -obri els ulls- mama, què vols?

-Qui és aquesta xica? – repeteix cada vegada més tensa.

-És Cam... Camila Camila,

aleshores és ella.

-És amiga de Pere?

-Què?, com saps qui és Pere?

-Pere era... Pere era amic meu quan era adolescent, o això pensava jo... Ell em va portar pel mal camí...

-Espera, m'estàs dient que Pere tenia la teua edat fa vint anys, si em trau un parell d'anys. No pot ser...

-Sí que pot ser, Pere li furta els anys de joventut als joves que porta a sa casa i se'ls queda per a ell, per a ser sempre jove. Quan et dones compte ha passat mitja vida i estàs a punt d'entrar als cinquanta.

- Eh, mama, només m'he ajuntat en ells dos o tres dies... Es

pensa que no he viscut tot el que ella està visquen ara.

-Ja, t'han passat la pipa de la pau?

-La què? -s'alça d'un bot- Escolta, mama, no sé per què em preguntes aquestes coses.

-No filla, escolta'm tu a mi. Quan jo tenia la teua edat o un poc més major, em vaig fer amiga de Pere i del seu grup... Ens ho passàvem molt bé: Eixíem de nit, bevíem, fumàvem, consumíem substàncies il·legals, teníem sexe sense control...

-Mama, jo no sé qui penses que sóc...

-Ja, jo vaig eixir a temps, però conec a gent que es va quedar pel camí.

-Mama, que jo no faig eixes coses...

-Més et val..., i deixa d'ajuntar-te amb ells. T'ho aconselle perquè et vull, i no perquè sóc una avorrida i una amargada que vol fotre't l'adolescència.

La mare s'alça del llit i se'n va esperant que escoltara els seus consells.

Mire una altra vegada el rellotge del mòbil, dos minuts encara. Estic asseguda al terra pixat i banyat de la discoteca on va començar tot feia ja tants anys. Torne a mirar el rellotge i quan s'apaga la llum de la pantalla veig reflectida al fons negre una cara que no és la meua. És una dona que pareix jove, però que fa cara de suportar molts mals. Té ulleres fosques que fan que parega un zombi. Eixa no sóc jo, no puc ser jo. Comence a maleir-me per haver sigut tan descuidada a l'hora de jeure amb la gent. Recolze el cap en la paret del cubicle. Em fa mal tot el cos, estic esgotada de viure. Mire cap a dalt i no puc parar de pensar en què faré si ix positiu.

L'alarma sona. Amb la mà tremolant gire el test i allí està l'anunci fatal. Agafe el mòbil i

comence a marcar un número.

-Diques?

-Mama -esclate a plorar- mama, perdó per no fer-te cas...

A totes les xiquetes que volem créixer molt de pressa.

RUTH REVERT PONS (3R ESO A)

CRÉIXER SENSE RECORDS

La tinta del boli començava a assecar-se.

<<Com era créixer sense records?>> - vaig escriure sobre la fulla. Estava plena d'esborradures de títols fallits que no feien justícia al que volia expressar. Vaig ratllar per damunt de la frase i vaig començar de nou.

- Gràcies per la seua visita. Ja la cridarem.

Vaig eixir d'allí una mica confusa, presa pels nervis. <<Havia fet alguna cosa malament?>> <<M'havia oblidat d'alguna cosa?>> Em preguntava mentre em perdia pels carrers de la meua nova ciutat, tan escandalosa com un dia de València en Falles. Va començar a fosquejar i vaig accelerar el pas. Vaig girar una cantonada i vaig xocar contra una cosa ferma.

- Perdó - vaig respondre atordida. Vaig continuar caminant, però vaig frenar en sec en sentir el meu nom.

- Teresa?

- Sí?, qui ets tu?

- No et recordes?, sembla mentida. Elías, de la teua classe de secundària.

Quant has crescut!

- Ah sí! Anàvem junts a... matemàtiques, no?

- Dibuix.

- Això! Tens raó - No tenia ni idea de qui era. - M'alegre de veure't.

- Jo també. M'he trobat amb tots els de la nostra antiga classe, però em faltaves tu. T'abelliria anar a prendre un café algun dia?

- Hmm... val. Ja concretem lloc i hora.

- Okey. Adeu.

Vaig arribar a casa i va començar a ploure.

<<Elías..., Elías..., Elías...>>, repetia mentre buscava entre les caixes de la mudança alguna cosa que em recordara a ell. El temps invertit va ser en va, perquè no vaig trobar res, solament una orla i una carta dins d'una carpeta que deia "secundària i vida", on els seus plecscomençaven a passar-li factura. <<Vida? Quin títol més estrany per a una carpeta tan buida.>>

Em va sonar el mòbil. Tenia un parell de missatges d'un número desconegut. "Divendres 13 de març, a les 18.00 en Cat Café. Espere que no sigues al·lèrgica als gats :)."

Estàvem a la fi de febrer de 2043, o almenys això posava en el portàtil. Vaig buscar en el meu calendari una cosa pendent per a aquest dia i era l'únic buit. Vaig deixar la carta en un calaix i em vaig adormir buscant més ofertes de treball.

La data s'acostava cada vegada més i jo seguia sense saber qui era aquell tal "Elías". Em produïa ansietat pensar si em preguntaria per algú o si me'n recordaria d'una cosa puntual que va passar fa més de quinze anys.

Mentre decidia què posar-me, vaig agafar l'orla i vaig començar a buscar el seu nom. El seu cognom estava al costat del meu, i uns ulls somrients em miraven a través d'unes ulleres de pasta negra. Tenia raó, sí que anàvem junts a classe, però, com esperava que me'n recordara d'ell? Havia canviat un munt des de llavors.

- Teresa! - va cridar una veu des d'un cotxe.

Elías va baixar i es va acostar, puntual, a la cafeteria on havíem quedat.

- Pren, les teues favorites. - va dir mentre em donava un ram de tulipes roses.

- Com saps...? - vaig començar a dir, sorpresa, però ell ja havia entrat en la cafeteria amb un somriure murri.

El lloc estava embolicat de colors de gat i l'olor de café recentment fet. Els cambrers anaven i venien amb safates plenes d'esmorzars deliciosos.

- Has acabat ja els estudis? - va preguntar Elías, traient-me del meu món.

- Fa dos anys. La carrera de cinematografia.

- Què bé, per això eixies de l'ECIB? - va dir, recordant la vegada que ens vam veure.

- Sí, estic buscant treball per a fer classes allí. Tu treballes?

- Estic d'enginyer a Londres, però he vingut a Barcelona de vacances.

- Vacances al març?

- És quan més barats estan els vols - va dir entre riures, encara que no semblava del tot feliç.

El matí va passar volant. Eixim fora de la cafeteria i vam fer una passejada.

- Per cert, - vaig començar a dir- gràcies per les flors.

- No és res, sabia que t'agradarien.

Em sentia tan estranya al costat d'ell. Com em coneixia tan bé quan jo a penes ni me'n recordava d'ell? Per què per més que intente esbrinar qui és no ho aconseguisc? De sobte em vaig recordar de la carta; no l'havia llegida encara.

- Teresa? Et trobes bé? - va dir Elías, preocupat. M'havia parat enmig del carrer. Ell estava un parell de metres més endavant.

- Sí, si... Només que no em quadra.

- No et quadra? Ell què? - li havia pres per sorpresa.

- No em quadra que sàpies tant de mi i jo no aconseguisca saber encara qui eres. Va començar a riure. - Això no és possible, Tessa. Hem estat pràcticament mitja vida junts. No et recordes del nostre primer viatge junts? Ni de la infinitat de vegades que vam anar a passejar o a veure el capvespre? Ni tan sols de la primera vegada que ens besàrem?

Se'm va ennuvol·lar la vista. M'havia anomenat Tessa? Les meues cames van fallar i vaig caure a terra, mentre al meu cap retronysia "Tessa, Tessa...!" i un soroll molt desagradable d'una sirena que em travessava el cos.

Em va despertar un fort dolor a l'esquena. Em trobava en el meu llit, amb el pijama posat i una bossa de gel encara freda al cap. Em vaig alçar del llit a trompades i vaig anar directament al saló, a la recerca d'una sola cosa: aqueixa maleïda carta. En la taula de la cuina estava el ram de tulipes. Em vaig acostar a veure'ls. Alguna cosa em va cridar l'atenció, vaig ficar la mà i vaig traure una carta. <<Mès cartes?>> vaig dir en veu alta, esgotada. Vaig començar a llegir-la:

<< Hola Tessa, estimada. Ho sent si la nostra trobada ha sigut una mica brusca, però no m'aguantava les ganes de veure't i parlar amb tu. T'escric açò per a aclarir-te una mica tots els dubtes que tingues, ja que segurament estaràs confusa.

Vam créixer i ens vam conèixer en l'institut i començarem a eixir. Tu vas començar la teua carrera ací, a Barcelona, però jo vaig haver d'anar-me'n a Londres a estudiar.

Separar-me de tu va ser el més dur. Al cap de poc temps vaig tornar i ens vam trobar de nou. Estava tan feliç de tindre't al meu costat altra vegada que no em vaig poder contindre i et vaig demanar matrimoni. Vaig plorar quan vas dir que sí. Mesos després, va vindre l'accident. Et vas estavellar contra un cotxe tornant de la meua casa una nit. No m'ho perdonaré mai. Vas estar en coma diversos mesos, i quan vas despertar, no recordaves res. Va ser com si tornares a nàixer. En rehabilitació, el teu estat físic va millorar fins a tal punt que no tens cap mena de trauma en el cos, en canvi, psicològicament la teua capacitat de memorització es va reduir fins a nivells preocupants. Segons afirmaven els metges, només eres capaç de recordar des de

llavors, però has oblidat completament el teu passat i qui eres realment.

Mai vas arribar a graduar-te. Vaig penjar en el nostre pis un diploma fals de la teua carrera perquè pogueres continuar amb la teua vida. Per això vaig tornar a Londres també, perquè pogueres refer-te de nou, i em vaig emportar tots els nostres records amb mi, però se'm va oblidar una carta. He vist aquest matí que la tenies en el calaix. M'agradaria que la llegires. I si et preguntes què serà de nosaltres, tranquil·la, sé que et costarà assimilar-ho un temps, així que he decidit tornar-me a Londres fins que tu decidisques que he de tornar, per a començar de nou i reescriure la teua història. Et trobe a faltar cada dia.

El teu marit,

Elías. >>

Em costava respirar, em feia mal el cap i intentava assimilar-ho tot. Vaig córrer tan ràpidament cap al calaix que quasi vaig caure damunt. Vaig agafar la carta, la vaig desdoblegar amb les mans tremoloses i d'ella van caure diverses fotos. Hi havia una de la nostra graduació en l'institut, una en una casa que em resultava vagament familiar, i una altra de la nostra boda.

Vaig ajuntar les dues cartes i les vaig comparar. Tenien la mateixa lletra i el paper era igual. Vaig llegir ràpidament el seu contingut i l'única cosa que posava era: << *Divendres 13 de març, 18:00 de 2038. Ací, Tessa, va ser quan et vaig perdre.* >>

Les llàgrimes corrien per les meues galtes i jo seguia sense creure-m'ho. Què era el que jo volia? Què es quedara? Que em deixara assimilar-ho? Necessitava respostes i ell era l'únic que les tenia. Ràpidament, vaig buscar el meu telèfon i vaig telefonar al seu número.

-Sí?, Teresa?. Què ocorre? - va dir en sentir-me plorar.

-Elfas, et vull. Per favor, torna a casa.

Va penjar sense dir ni una paraula. Una hora més tard, vaig escoltar la porta del meu apartament obrir-se. Va arribar sufocat, com si haguera vingut corrent. Portava una maleta a la mà, i el passatge del seu avió perdut en una altra. Quan em va mirar, vaig sentir una cosa estranya per dins. Em va abraçar amb els ulls plens de llàgrimes, i com ell plorava, jo també vaig plorar.

-T'he trobat tant a faltar Tessa... - va dir amb un fil de veu.

-Jo també Ely.

I va començar de nou a plorar.

-No et canses que et crivelle a preguntes? - li vaig dir, intentant completar la meua autobiografia "*Créixer sense records*".

-Portes tota la vida fent-ho, al final un s'acostuma. - va respondre amb un somriure. - A més, si després d'escriure aqueix diari...

-Autobiografia - li vaig corregir.

-Bé, si després d'escriure aqueixa autobiografia - va dir en to burleta - aconseguixes recordar-te del teu passat i damunt traure diners d'això, em sentiré realitzat.

-No et sents realitzat amb mi? - vaig respondre una mica molesta, en to trist.

-Saps que no em referia a això - va dir rient.

Em va pegar el riure, i així van continuar rient, els dos junts, mentre escrivíem el nostre futur, o més aviat, el nostre passat.

POESIA

POEMES

1.

Les flors són de colors,
hi ha roses roges,
roges, roses i oloroses.
Les margarides, blanques i grogues
m'agraden, encara que tinguen pol·len.

Les papallones van de flor en flor
entusiasmades pels seus colors.
Les abelles també pol·linitzen les flors
m'agrada la natura i la seua olor
plena de flors de molts colors.

2.

Em diuen que prenga hortalisses,
jo només menje paella, costelles
de porc i vedella.
Si vols fer-me el sopar,
torra'm una hamburguesa amb
creïlles i maionesa.

Entrepà de calamars,
seria un bon esmorzar,
oblida't del que és sa.
Un parell de llonganisses,
ous fregits i pa per sucar.

3.

Hui comença la primavera,
l'estació que tot el món espera.
Abans era hivern,
i feia molt de fred.

Al matí isc,
a veure les flors del jardí
No sé si aniré per fi
a veure París.

Hi ha molts animals,
a mi m'agraden els pardals,
espere que tinguen sort
i no es moren amb la calor.

4.

Cal estar atents
i eixir ràpidament,
tot el món està content
perquè a la fi arriben les vacances
i tots tenen moltes ganes.

Anirem a moltes platges
quan acaben les classes,
però encara queden molts exàmens.

Aitana Sánchez García
4tC

Supervivència, art i paciència

Si ens hem perdut al bosc,

Usarem la brúixola

Per trobar el nord.

Els ulls hem d'obrir,

Refarem la situació.

Volem ser rescatats

I sortir amb vida.

Veiem una serp tímida,

Èpic esquivament.

No volem morir, i

Crear un bon record.

I de dia algun pardal vola,

A dormir si es fa fosc.

València verda

València verda, ciutat encantada,

on la natura i la vida van de la mà,

els jardins són feliços i la gent enamorada,

De la bellesa que la seva terra ens dona.

Els arbres són veus silencioses,

que ens parlen amb el llenguatge del vent,

el verd es fon amb el blau de les aigües,

i esdevenen un espectacle per a la gent.

Al Túria, el cabal s'ha escapat,

i ara és el pulmó que dona vida a la ciutat,

els ocells són els amos del lloc,

i tothom passeja per les seves vores encantat.

València verda, un poema escrit en vers,
on la natura i la ciutat són dos amants,
que s'estimen i es respecten sense revers,
i, per això, la seva bellesa ens fa gegants.

Aprentatge

Escriure és viure,
el llapis substitueix la memòria.

Llegir és gaudir,
omplir un full és el que jo vull.

Aprendre és tendre,
ensenyar és fabricar
i, si cal esborrar, m'ho hauré de pensar.

El pas del temps

Casa nostra ja té uns anys. La
porta està tancada.

No serà fàcil obrir-la.
Això és ben clar.

Tots haurem de treballar per
entrar-hi i gaudir-la.

En la casa de la vida
ja hem obert amb claus els panys.

Daniel Pérez-Grau i Sebastià
2bat A